Parlamentul European
2024-2029

TEXTE ADOPTATE

P10_TA(2025)0247

Consecințele instituționale ale negocierilor privind extinderea UE

Rezoluția Parlamentului European din 22 octombrie 2025 referitoare la consecințele instituționale ale negocierilor privind extinderea UE (2025/2041(INI))

Parlamentul European,

– având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE), în special articolele 31 alineatul (3), 48 și 49,

– având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolele 81 alineatul (3), 83, 136, 153 alineatul (2), 192 alineatul (2), 312 alineatul (2) și 333,

– având în vedere concluziile Consiliului European din 23-24 iunie 2022, 29-30 iunie 2023, 26-27 octombrie 2023, 14-15 decembrie 2023 și 27 iunie 2024,

– având în vedere Declarația de la Granada a Consiliului European din 6 octombrie 2023,

– având în vedere raportul președinției Consiliului privind progresele înregistrate cu privire la viitorul Europei din 10 iunie 2024,

– având în vedere comunicarea Comisiei din 23 martie 2024 privind reformele și reexaminarea politicilor înainte de extindere (COM(2024)0146),

– având în vedere rezoluția sa din 16 februarie 2017 referitoare la îmbunătățirea funcționării Uniunii Europene valorificând potențialul Tratatului de la Lisabona[1] și cea din 11 iulie 2023 referitoare la punerea în aplicare a clauzelor pasarelă în tratatele UE[2],

---

1 JO C 252, 18.7.2018, p. 215.
2 JO C, C/2024/3996, 17.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/3996/oj.

– având în vedere raportul din 9 mai 2022 referitor la rezultatul final al Conferinței privind viitorul Europei și rezoluția sa din 4 mai 2022 referitoare la acțiunile de întreprins în urma concluziilor privind viitorul Europei[3],

– având în vedere rezoluția sa din 9 iunie 2022 referitoare la convocarea unei convenții pentru revizuirea tratatelor[4] și cea din 22 noiembrie 2023 referitoare la propunerile Parlamentului European de modificare a tratatelor[5], inclusiv prin activarea articolului 48 din TUE, prin care se solicită Consiliului European să convină asupra convocării unei convenții pentru reformarea tratatelor,

– având în vedere rezoluția sa din 29 februarie 2024 referitoare la aprofundarea integrării UE în vederea extinderilor viitoare[6],

– având în vedere raportul din 9 septembrie 2024 al lui Mario Draghi intitulat „Viitorul competitivității europene”, raportul din 17 aprilie 2024 al lui Enrico Letta intitulat „Mult mai mult decât o piață” și raportul din 30 octombrie 2024 al lui Sauli Niinistö intitulat „Un nivel mai mare de siguranță împreună - Consolidarea disponibilității și pregătirii în domeniul apărării civile și militare a Europei”,

– având în vedere articolul 55 din Regulamentul său de procedură,

– având în vedere raportul Comisiei pentru afaceri constituționale (A10-0177/2025),

A. întrucât 9 dintre cele 10 țări care aspiră în prezent să adere la UE au statut de țară candidată, dintre care unele dețin acest statut de mulți ani; întrucât țările candidate se află în diferite etape ale procesului și negocierilor de aderare; întrucât Georgia a suspendat unilateral negocierile de aderare la UE la 28 noiembrie 2024;

B. întrucât războiul de agresiune al Rusiei împotriva Ucrainei și alte provocări geopolitice actuale, inclusiv o schimbare îngrijorătoare a relațiilor transatlantice, au dat un nou sens geostrategic și un nou impuls procesului de aderare la UE și unificării europene;

C. întrucât aderarea la Uniunea Europeană trebuie să rămână un proces bazat pe merite, evaluate în raport cu îndeplinirea criteriilor de la Copenhaga și punerea în aplicare a reformelor necesare de către fiecare țară candidată – în special în domeniul principiilor fundamentale: respectarea principiilor democrației, statului de drept,

---

3 JO C 465, 6.12.2022, p. 109.
4 JO C 493, 27.12.2022, p. 130.
5 JO C, C/2024/4216, 24.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/4216/oj.
6 JO C, C/2024/6746, 26.11.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/6746/oj.

drepturilor omului și bunei guvernări, precum și alinierea la politica externă și de securitate comună a UE, – pentru a se asigura că extinderea consolidează, și nu subminează, UE și piața sa unică;

D. întrucât extinderea este un angajament istoric, un instrument esențial de politică externă a UE, o prioritate geopolitică strategică și una dintre cele mai de succes politici ale UE, reprezentând o investiție în viitorul continentului european;

E. întrucât țările candidate ar trebui să pună în aplicare în mod decisiv reformele necesare și să realizeze progrese concrete și ireversibile în ceea ce privește elementele esențiale ale procesului de extindere; întrucât UE și statele membre ar trebui să sprijine țările candidate cu asistență financiară și tehnică pentru a îndeplini aceste criterii; întrucât nu pot exista scurtături în ceea ce privește valorile și principiile fundamentale ale UE;

F. întrucât o UE extinsă ar dobândi o mai mare putere politică, economică și politică și un efect de pârghie pe scena mondială, capacitând, în același timp, valorile democratice comune în întreaga regiune vizată de extinderea UE; întrucât o piață unică extinsă este importantă atât pentru UE, cât și pentru țările candidate la aderare, făcând din UE un actor economic și mai competitiv și un partener comercial și mai atractiv; întrucât orice eșec în procesul de extindere a UE ar submina interesele economice și de securitate ale UE și ar putea, în ultimă instanță, să determine țările din afara UE de pe continentul european să se alinieze economic și politic cu alte blocuri (de exemplu, Rusia și China), creând potențial zone economice rivale și reducând influența economică globală a UE, în timp ce ar crea oportunități pentru eforturi de destabilizare din partea vecinilor imediați ai UE;

G. întrucât țările care au aderat la UE în 2004 - și UE în general - au înregistrat o creștere economică substanțială și standarde mai ridicate în mai multe domenii, inclusiv o creștere medie a PIB-ului pe cap de locuitor de 30 %; întrucât, în medie, toate noile state membre au înregistrat o creștere suplimentară de 12 % din PIB în comparație cu creșterea lor preconizată dacă nu ar fi aderat la UE, iar această creștere a fost vizibilă în termen de cinci ani de la aderare; întrucât, în ultimii 20 de ani, economia UE a crescut cu 27 %; întrucât țările care făceau deja parte din UE la momentul extinderii din 2004 au cunoscut, de asemenea, creștere și prosperitate, existând o relație clară de cauzalitate cu extinderea piețelor, conectivitatea și investițiile ca urmare a extinderii; întrucât fiecare regiune înregistrează o creștere economică ca urmare a extinderii, dar regiunile cele mai sărace înregistrează cea mai mare creștere economică relativă;

H. întrucât PIB-ul pe cap de locuitor din Balcanii de Vest, Ucraina, Moldova și Georgia rămâne în jur de sau sub 50 % din cel al UE,

chiar dacă unele țări candidate au înregistrat o creștere economică constantă în ultimii ani, ceea ce permite o abordare bazată pe merite și orientată spre viitor; întrucât experiența acumulată în urma tuturor extinderilor UE demonstrează impactul pozitiv pe care aderarea la UE și la piața unică a UE, precum și accesul la fondurile structurale îl au asupra convergenței economice și sociale; întrucât studiile arată că aderarea altor 10 state membre ar reduce cu 10 % diferența dintre UE și Statele Unite în ceea ce privește PIB-ul pe cap de locuitor; întrucât accesul extins la, printre altele, piețele forței de muncă, la capacitatea industrială, la tehnologiile digitale, în special la IA, și la mineralele rare esențiale ar permite UE să accelereze tranzițiile verde, digitală și justă, reducând în același timp costurile și devenind mai autonomă din punct de vedere strategic în raport cu Rusia, China și alți concurenți sistemici; întrucât scenariile care combină o extindere substanțială cu o convergență puternică ar putea genera până la un cuantum estimat de 10 trilioane USD la PIB-ul UE până în 2035;

I. întrucât instrumentele de preaderare joacă un rol important, deoarece oferă o experiență valoroasă pentru conceperea unor instrumente de sprijin modernizate, adaptate nevoilor specifice ale fiecărei țări, cum a fost cazul Phare (Programul de ajutor comunitar pentru țările din Europa Centrală și de Est), SAPARD (instrumentul agricol de preaderare) și ISPA (Instrumentul pentru politici structurale de preaderare);

J. întrucât unele țări din afara UE se confruntă cu niveluri diferite de instabilitate politică și întrucât punerea în aplicare a reformelor legate de aderarea la UE în aceste țări, astfel cum s-a demonstrat în extinderile anterioare, ar trebui să contribuie la stabilitatea și statul de drept în regiune; întrucât UE dispune de un set amplu de instrumente pentru a asigura respectarea valorilor fundamentale în statele membre și a proteja stabilitatea politică a proiectului european în ansamblu; întrucât acest set de instrumente trebuie să fie în continuare reformat și întărit, în special prin punerea în aplicare consecventă a mecanismului statului de drept și prin protejarea eficace a valorilor fundamentale ale UE, astfel cum sunt consacrate la articolul 2 din TUE, inclusiv prin stabilirea unor condiții în actualul și în următorul cadru financiar multianual (CFM);

K. întrucât Comisia și Parlamentul ar trebui să elaboreze campanii de sensibilizare în statele membre și în țările candidate pentru ca cetățenii să fie informați în mod corespunzător cu privire la oportunitățile oferite de extindere, combătând în același timp acțiunile străine de manipulare a informațiilor și ingerințele străine din partea Rusiei și a altor țări care vizează să submineze sprijinul public pentru extindere;

L. întrucât cadrul instituțional al UE, în special procesele sale decizionale, trebuie întărite și îmbunătățite pentru actuala Uniune

Europeană cu 27 de state membre; întrucât pregătirea pentru extindere necesită reforme interne în cadrul UE și întrucât procesul de extindere ar trebui să se desfășoare în paralel cu reformele instituționale și decizionale necesare pentru a asigura capacitatea de integrare a Uniunii; întrucât perspectiva viitoarelor extinderi face ca reforma instituțiilor, a politicilor și a procedurilor decizionale ale UE să fie mai necesară și mai urgentă ca niciodată;

M. întrucât toate extinderile anterioare au fost adesea precedate sau însoțite de reforme instituționale interne privind guvernarea Uniunii și întrucât aceste procese de extindere au constituit, de regulă, un stimulent puternic pentru dezvoltarea și pentru impulsul economic și democratic al țărilor candidate;

N. întrucât, în declarația sa de la Granada din 6 octombrie 2023, Consiliul European a admis că accelerarea necesară a eforturilor de reformă în țările candidate ar trebui să fie însoțită de un proces paralel de pregătire și reforme în cadrul Uniunii;

O. întrucât, în concluziile sale din 27 iunie 2024, Consiliul European a stabilit o foaie de parcurs pentru lucrările viitoare privind reformele interne; întrucât Consiliul European recunoaște că întărirea UE și a suveranității europene necesită reforme care să îi permită UE să își îndeplinească ambițiile pe termen lung, să își atingă politicile și prioritățile și să răspundă noilor realități și provocări geopolitice;

P. întrucât, potrivit acestor concluzii, reformele interne ar trebui să avanseze în paralel cu procesul de extindere, astfel încât politicile să fie adaptate viitorului și finanțate în mod adecvat, astfel încât instituțiile UE să continue să funcționeze și să acționeze în mod eficace; întrucât Consiliul European a invitat Comisia să prezinte în 2025 o examinare aprofundată a politicilor, axată pe patru aspecte, și anume valorile și statul de drept, politicile, bugetul și guvernarea;

Q. întrucât perspectiva unei viitoare extinderi expune UE la o triplă provocare de a asigura proceduri decizionale eficiente (provocarea eficienței), de a colecta resurse suficiente pentru a-și îndeplini obiectivele strategice (provocarea privind puterea și resursele) și de a proteja legitimitatea democratică și responsabilitatea acțiunilor sale (provocarea democrației);

R. întrucât reformele legate de preaderare ale cadrului instituțional al UE implică o posibilă introducere a unor soluții referitoare la o integrare diferențiată ori de câte ori tratatele permit acest lucru; întrucât procedurile prevăzute la articolele 20, 42 și 46 din TUE privind cooperarea consolidată și cooperarea structurată permanentă (PESCO) permit statelor membre care o doresc să își aprofundeze integrarea și să își consolideze cooperarea în cadrul competențelor neexclusive ale UE;

S. întrucât ar putea fi utilizate imediat clauzele pasarelă pentru a se trece de la cerința unanimității la votul cu majoritate calificată (QMV) în anumite domenii de politici; întrucât TUE stabilește că obiectivul final al definirii treptate a unei politici de apărare comune a UE este instituirea unei apărări comune prin decizia unanimă a Consiliului European, care trebuie să fie compatibilă cu NATO;

T. întrucât, din cauza flexibilității limitate a tratatelor, ar trebui avută în vedere o reformă mai aprofundată prin intermediul unor modificări specifice ale tratatelor; întrucât Parlamentul a activat procedura de revizuire a tratatelor și a prezentat Consiliului propuneri de modificare a tratatelor, în conformitate cu articolul 48 alineatul (2) din TUE,

Costul nereformării UE extinse

1. susține că UE și țările candidate au utilizat întotdeauna extinderea ca instrument politic și geopolitic pentru a promova democrația, stabilitatea, securitatea și prosperitatea pe întregul continent; consideră că extinderea UE reprezintă o investiție geostrategică pe termen lung;

2. subliniază că războiul de agresiune al Rusiei împotriva Ucrainei și alte provocări geopolitice accentuează urgența avansării procesului de extindere; susține că o extindere de succes și sustenabilă necesită o viziune politică pe termen lung și decizii îndrăznețe, menite să promoveze o Europă eficientă, puternică și democratică;

3. constată că experiența arată că fiecare nouă etapă de extindere aduce noi provocări și oportunități instituționale și politice care ar trebui abordate în timp util, de preferință înainte ca țările candidate să devină state membre, pentru a asigura funcționarea eficientă a UE și a preveni blocajul instituțional; subliniază că fiecare extindere din istoria proiectului european a fost precedată sau însoțită de reformele instituționale interne necesare;

4. admite că obiectivul unanimității este de a se asigura că preocupările legitime ale tuturor statelor membre sunt abordate; consideră totuși că o UE extinsă va necesita o coordonare mai sofisticată în abordarea problemelor din procesul actual de extindere: subliniază că este important să se abordeze dificultățile cauzate de unanimitate în cadrul Consiliului, inclusiv utilizarea unanimității pentru etape intermediare în procesul de extindere, care ar putea încetini aderarea la UE a noilor membri din cauza chestiunilor bilaterale; reamintește că articolul 49 din TUE permite trecerea la votul cu majoritate calificată fără a fi necesare modificări ale tratatului; remarcă structura și guvernarea greoaie și învechite ale bugetului UE, precum și posibila redistribuire în alocarea fondurilor agricole și de coeziune; reamintește că extinderea UE reprezintă o oportunitate de recalibrare a politicilor-cheie ale UE în acest sens; sprijină toate

inițiativele care vizează să facă mai eficace procesul decizional, lucru care este esențial pentru îmbunătățirea competitivității UE;

5. își reiterează poziția potrivit căreia aprofundarea Uniunii, procesele sale de aderare și unificarea europeană ar trebui să avanseze în tandem; subliniază că reformele instituționale și financiare ale UE sunt necesare pentru a face față provocărilor actualului proces de extindere și pentru a asigura capacitatea UE de a absorbi noi membri și a promova integrarea cu succes a acestora fără a destabiliza economiile celorlalte state membre sau fără a exacerba tensiunile sociale;

6. recunoaște că soluțiile ad-hoc ar putea servi drept soluții temporare, dar nu au previzibilitatea, transparența democratică și responsabilitatea, precum și sustenabilitatea pe termen lung pe care numai reformele structurale le pot genera;

Obiectivele reformelor instituționale anterioare extinderii: eficiență, putere și democrație

7. este ferm convins că reformele instituționale ale UE, indiferent de procedura decizională pentru adoptarea lor, ar trebui să crească capacitatea UE de a acționa în mod eficient și în timp util; subliniază că reformele cadrului instituțional al UE înainte de extindere ar trebui să îndeplinească obiectivele de îmbunătățire a eficienței UE, de creștere a puterii UE pe scena mondială și de amplificare a democrației, legitimității și responsabilității UE;

Problema eficienței

8. subliniază că, pentru a ameliora eficiența UE extinse, componența instituțiilor UE ar trebui adaptată și eficientizată, iar funcționarea acestora trebuie îmbunătățită; sugerează că procesul de extindere ar trebui sprijinit prin implicarea timpurie și strânsă a țărilor candidate în funcționarea instituțiilor UE, de exemplu prin statutul de observator; observă că acest lucru ar putea fi realizat cu succes într-un mod similar celui din momentul extinderii din 2004; ia act, ca exemplu pozitiv al unei astfel de integrări treptate, de eforturile Comisiei de a implica țările candidate în domeniile securității și apărării, în special prin menționarea acestora în cartea albă privind viitorul apărării UE și în strategia de securitate internă;

9. constată că reformele instituționale ce anticipează extinderea trebuie să abordeze implicațiile pe care le are extinderea pentru componența Parlamentului; subliniază că, deși trebuie să asigure o reprezentare democratică corespunzătoare, Parlamentul trebuie totodată să aibă o dimensiune funcțională; subliniază necesitatea de a acorda prioritate activităților interne și interinstituționale de identificare a unui mecanism permanent de repartizare a mandatelor, capabil să asigure o reprezentare demografică și geografică echitabilă, transparentă și

durabilă, cu respectarea principiului proporționalității descrescătoare; reamintește poziția sa potrivit căreia componența Parlamentului ar trebui să fie luată în calcul împreună cu sistemul de vot din Consiliu;

10. reține că componența Comisiei trebuie să țină seama de extindere; reamintește, în acest sens, flexibilitatea prevăzută în Tratatul de la Lisabona; subliniază că orice reducere a numărului de membri ai colegiului comisarilor, astfel cum se prevede la articolul 17 alineatul (5) din TUE, trebuie să asigure în continuare o componență a Comisiei echilibrată din punct de vedere geografic, demografic și din punctul de vedere al genului;

11. recunoaște necesitatea de a reflecta asupra revizuirii funcționării Consiliului și a procesului său decizional, în vederea extinderii; constată că majoritatea calificată trebuie redefinită pentru a îmbunătăți echilibrul dintre statele mai mari și cele mai mici și pentru a menține praguri mai ridicate pentru deciziile cele mai importante și delicate din punct de vedere politic; reamintește, în acest sens, rezoluția sa din 22 noiembrie 2023 referitoare la propunerile sale de modificare a tratatelor, în special în ceea ce privește majoritățile de vot în cadrul Consiliului; solicită să se asigure o transparență și o integritate maxime în procesul decizional al Consiliului în contextul extinderii;

12. propune să fie întărită și reformată procedura prevăzută la articolul 7 din TUE prin eliminarea unanimității din deciziile Consiliului European, prin introducerea unui calendar clar și prin desemnarea Curții de Justiție a Uniunii Europene ca arbitru în caz de încălcări;

Problema pe care o reprezintă puterea și resursele

13. își reiterează apelul de a revizui guvernarea CFM, și anume prin atribuirea de competențe colegiuitoare depline pentru partea de cheltuieli a bugetului UE, inclusiv prin adoptarea CFM;

14. este convins că clauza de revizuire obligatorie existentă în cazul extinderii ar trebui menținută în următorul CFM și că pachetele financiare naționale nu ar trebui să fie afectate; subliniază că următorul CFM va trebui, de asemenea, să instituie măsuri tranzitorii și de introducere progresivă adecvate pentru domeniile-cheie de cheltuieli, precum coeziunea și agricultura, pe baza unei evaluări atente a impactului asupra diferitelor sectoare;

15. consideră că următorul CFM va fi esențial pentru pregătirea Uniunii în vederea extinderii și a țărilor candidate în vederea aderării;

16. reamintește poziția Parlamentului exprimată în rezoluția sa din 7 mai 2025 referitoare la un buget pe termen lung revizuit al Uniunii într-o

lume în schimbare[7], potrivit căreia bugetul pe termen lung al UE trebuie să se îndepărteze de nivelul restrictiv din punct de vedere istoric, autoimpus, de 1 % din venitul național brut agregat; subliniază că rapoartele Draghi și Letta au arătat că sunt necesare resurse proprii fiscale suplimentare semnificative pentru ca UE să devină mai competitivă, să finalizeze tranziția justă și verde și să fie în măsură să se apere în mod autonom de agresiunea Rusiei până în 2030;

17. subliniază că CFM de după 2027 și un buget mai eficient, inclusiv noul pachet de resurse proprii, ar trebui să permită UE să avanseze în mod decisiv către extindere, protejând în același timp politicile, programele și prioritățile actuale;

Problema democrației

18. subliniază importanța consolidării legitimității democratice a politicilor UE prin întărirea drepturilor decizionale și de control, inclusiv a unui drept de anchetă solid al Parlamentului European, singura instituție aleasă în mod direct care reprezintă cetățenii UE;

19. subliniază rolul esențial pe care îl joacă parlamentele țărilor candidate la UE în procesul de aderare la UE, îndeosebi în adoptarea legislației legate de aderare, și evidențiază importanța cooperării parlamentare și a găsirii unui consens în materie de aderare la UE în această privință; reiterează disponibilitatea Parlamentului European de a-și utiliza resursele politice și tehnice pentru a ajuta parlamentele din țările candidate să înregistreze progrese în ceea ce privește programul de reforme legate de UE, inclusiv prin activități de sprijinire a democrației; salută progresele înregistrate în mai multe țări candidate, inclusiv prin activități de mediere și prin procesul de Dialog Jean Monnet;

20. subliniază că reformarea procesului decizional al UE necesită capacitarea Parlamentului, plasându-l pe picior de egalitate cu Consiliul; își reiterează apelul ca Parlamentul să dobândească dreptul deplin de inițiativă legislativă - competența de a introduce, modifica sau abroga legislația Uniunii; este convins că un drept general și direct de inițiativă ar întări și mai mult legitimitatea democratică a UE și i-ar capacita pe cetățenii Uniunii;

21. recunoaște că drepturile directe de inițiativă ale Parlamentului sunt departe de a fi suficiente pentru a-i permite să reprezinte cetățenii UE, societatea civilă și partenerii sociali în cadrul instituțiilor europene, lăsând practic Comisiei monopolul asupra inițiativei legislative;

---

[7] Texte adoptate, P10_TA(2025)0090.

22. subliniază că Tratatul de la Lisabona conferă deja Parlamentului drepturi directe de inițiativă, recunoscând competența acestuia de a se organiza singur, funcția sa de control și legitimitatea sa democratică, fiind singura instituție a UE aleasă în mod direct;

23. consideră că este esențial să se îmbunătățească transparența și responsabilitatea democratică a Parlamentului prin întărirea dimensiunii europene a alegerilor și prin stabilirea unor norme electorale uniforme în întreaga UE; invită statul membru rămas să ratifice Decizia 2018/994 a Consiliului[8]; invită Consiliul să lucreze la sugestiile prezentate în poziția Parlamentului din 3 mai 2022[9]; își reiterează apelul adresat Parlamentului și Consiliului de a înregistra progrese în discuțiile privind introducerea unui mecanism permanent de repartizare a mandatelor în Parlamentul European;

Mijloacele de punere în aplicare a reformelor instituționale premergătoare extinderii

24. consideră că obiectivele de mai sus ale reformelor instituționale premergătoare extinderii pot fi puse în aplicare prin diverse mijloace, inclusiv prin activarea flexibilităților oferite de tratatele actuale, prin una sau mai multe modificări specifice ale tratatului;

25. reamintește că o serie de instrumente de flexibilitate, cum ar fi clauzele *pasarelă*, cooperarea consolidată, abținerile constructive, PESCO și mecanismele de neparticipare sunt deja posibile în actualul cadru juridic al UE, după cum arată în mod clar experiența zonei Schengen, una dintre cele mai importante realizări ale UE și cea a monedei unice; reamintește că soluțiile ce țin de introducerea treptată, derogările temporare și perioadele de tranziție pot fi negociate pentru anumite domenii de politică în contextul procedurilor de aderare;

26. reiterează poziția sa potrivit căreia integrarea diferențiată ar trebui să se realizeze întotdeauna în conformitate cu cadrul tratatului, ar trebui să mențină unitatea instituțiilor UE și nu ar trebui să ducă la crearea unor mecanisme instituționale paralele sau a unor mecanisme care contravin indirect spiritului și principiilor

---

8 Decizia (UE, Euratom) 2018/994 a Consiliului din 13 iulie 2018 de modificare a Actului privind alegerea membrilor Parlamentului European prin vot universal direct, anexat la Decizia 76/787/CECO, CEE, Euratom a Consiliului din 20 septembrie 1976 (JO L 178, 16.7.2018, p. 1), ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2018/994/oj).

9 Rezoluția legislativă a Parlamentului European din 3 mai 2022 referitoare la propunerea de regulament al Consiliului privind alegerea membrilor Parlamentului European prin vot universal direct, de abrogare a Deciziei Consiliului (76/787/ECSC, CEE, Euratom) și a Actului privind alegerea membrilor Parlamentului European prin vot universal direct anexat la decizia respectivă (JO C 465, 6.12.2022, p. 171).

fundamentale ale dreptului UE, ci ar trebui să permită înființarea unor organisme specifice, acolo unde este cazul, fără a aduce atingere competențelor și rolului instituțiilor UE;

27. subliniază că flexibilitățile prevăzute în tratatele actuale permit evoluția către o uniune europeană a apărării, fără a fi necesar un proces cuprinzător de reformă a tratatelor; subliniază că instituirea unei uniuni europene a apărării permanente va necesita, în cele din urmă, o decizie unanimă, în conformitate cu articolul 42 alineatul (2);

28. subliniază că, în domeniul apărării, PESCO (fostul articol 46 din TUE) permite unui grup de state membre să avanseze în direcția creării sistemului european de apărare; observă că, deși PESCO a fost utilizată în principal pentru proiecte industriale de apărare, aceasta are potențialul mai larg de a permite statelor membre care doresc să instituționalizeze apărarea comună fără întârziere, chiar și în absența unanimității în cadrul Consiliului European;

29. subliniază că, în conformitate cu dispozițiile existente din tratat, o decizie luată cu majoritate calificată ar permite crearea unui sistem european de apărare în temeiul articolului 42 alineatul (6) din TUE și al articolului 1 litera (b) din Protocolul nr. 10, lăsând în același timp posibilitatea ca alte state membre să se alăture într-o etapă ulterioară, așa cum s-a întâmplat în cazul uniunii economice și monetare; invită, în acest sens, Comisia și statele membre care o doresc, să activeze fără întârziere dispozițiile PESCO în acest scop;

30. invită Comisia și Consiliul să comunice clar concluziile analizei politicilor și să elaboreze, în cooperare cu Parlamentul, o foaie de parcurs realistă și etapizată pentru punerea în aplicare a reformelor instituționale necesare, concomitent cu procesul de extindere;

°

° °

31. încredințează Președintei sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului și Comisiei.